

Συμβούλιο της Επικρατείας: 4504/1983 (Τμ. Α')

Πηγή: ΕΔΚΑ ΚΣΤ' 1984, σελ.297

Περίληψη: Ο υποστάς ανικανότητα εξ ατυχήματος όχι εις συντάξιμον βαθμόν, βραδύτερον δε εξ άλλης αιτίας καταστάς οριστικώς ανίκανος, δικαιούται συντάξεως αναλόγως της προεχούσης αιτίας. Εν συνδρομή πλειόνων αιτίων η αναπηρία είναι χαρακτηριστέα εν συνόλω ως οφειλομένη εις ατύχημα ή εις κοινήν νόσον. Το Δ.Π. οφείλει ειδικώς ητιολογημένην κρίσιν.

Απόφαση Δικαστηρίου

Πρόεδρος: κ. Β. ΡΩΤΗΣ

Εισηγητής: κ. Δ. ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

Δικηγόροι: Στ. Χατζηαποστόλου, Αντ. Κουλουβάρης

Επειδή, κατά την έννοιαν του άρθρου 28 παρ.2 του αν.ν. 1846/1951 (179), ως ετροποποιήθη δια του άρθρου 6 παρ.1 του ν. 4476/1965 (103) και του άρθρου 29 του Καν. Ασφαλ. Αρμοδιότητος του ΙΚΑ (ΑΥΕ 57440/31.1/7.2.1938), προς διαπίστωσιν της συνδρομής των όρων και προϋποθέσεων δια την απονομήν συντάξεως ολικής ή μερικής αναπηρίας ή την χορήγησιν επιδόματος αναπροσαρμογής, πρέπει ν' αποφαίνωνται, κατά πρώτον λόγον, αι αρμόδιαι υγειονομικαί επιτροπαί και, εν συνεχεία, τα κατά νόμον αρμόδια ασφαλιστικά όργανα. Η κρίσις των υγειονομικών επιστροπών πρέπει να αναφέρεται εις τα κατά τα ανωτέρω άρθρον 29 του Κανονισμού αντικείμενα αιτιολογουμένη δε προσηκόντως, είναι κατά τούτο δεσμευτική δια τα ασφαλιστικά όργανα και δια τα κατά το άρθρον 7 παρ.1-2 του ν. 702/1977 επιλαμβανόμενα διοικητικά δικαστήρια, τα οποία, εάν αι υγειονομικαί επιτροπαί διαπιστώσουν, κατά τα ανωτέρω, πάθησιν ή βλάβην, αποφαίνονται ητιολογημένως περί της από ασφαλιστικής απόψεως συνδρομής των προϋποθέσεων συνταξιοδοτήσεως του ησφαλισμένου, εν όψει του ασκουμένου παρ' αυτού επαγγέλματος, της εξ υποκειμένου δυνατότητος αυτού να προσαρμοσθή εις το πρότερον επάγγελμά του ή εις έτερον παρεμφερές, ανταποκρινόμεον εις τας δυνάμεις του ως και των εις την αγοράν εργασίας, εις συγκεκριμένον τόπον και χρόνον, κρατουσών συνθηκών

(Σ.Ε. 2554/1982, 3118/1983 κ.α.). Εξ άλλου, κατά την έννοια των διατάξεων των άρθρων 8 παρ. 4, 28 παρ. 2 και 34 παρ.1 του αυτού αν.ν. 1846/1961, οσάκις ο ησφαλισμένος, υποστάς ατύχημα, τυγχάνει μεν εκ τούτου ανάπηρος, όχι όμως εις βαθμόν καθιστώντα αυτόν ανίκανον προς εργασίαν, βραδύτερον δε εξ άλλης αιτίας, οφειλομένης εις νοσηράν κατάστασιν του οργανισμού αυτού, μη δυναμένης να χαρακτηρισθή ως αποτόκου του ατυχήματος ή γενικώτερον μη δυναμένης να συσχετισθή προς αυτό, κατέστη οριστικώς ανίκανος προς εργασίαν, δικαιούται συντάξεως λόγω αναπηρίας εξ εργατικού ατυχήματος ή κοινής νόσου, αναλόγως του εάν η ανικανότης του προς εργασίαν προεκλήθη προεχόντως εκ του πρώτου ή του δευτέρου εκ των αιτίων τούτων. Ούτως, εν περιπτώσει συνδρομής πλειόνων αιτίων της αναπηρίας, αύτη είναι χαρακτηριστέα εν τω συνόλω, ως οφειλόμενη εις το ατύχημα ή την κοινήν νόσον, κατά τας ανωτέρας διακρίσεις, του ασφαλιστικού οργάνου, ως και του κατ' ακολουθίαν προσφυγής επιλαμβανομένου διοικητικού πρωτοδικείου, οφείλοντος να εκφέρη επί του θέματος τούτου ειδικώς ητιολογημένην κρίσιν (Σ.Ε. 3244/1981, 116, 1621/1982 κ.α.).

Επειδή, εν προκειμένω δια της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως εγένοντο δεκτά τα εξής: ο ήδη αναιρεσίβλητος, γεννηθείς το έτος 1921, υπήχθη εις την ασφάλισιν του ΙΚΑ το έτος 1947, εργαζόμενος ως οικοδόμος - ελαιοχρωματιστής, μέχρι δε του έτους 1975 εππραγματοποίησε 1264 ημέρας εργασίας. Την 9.10.1975 υπέβαλεν εις το ΙΚΑ αίτησιν συνταξιοδοτήσεως λόγω εργατικού ατυχήματος επισυμβάντος την 9.4.1975 και έτυχεν εκ της αιτίας ταύτης συντάξεως λόγω αναπηρίας δια το από 10.4.1975 έως 31.10.1975 χρονικόν διάστημα, επιδόματος αναπροσαρμογής δια το από 1.11.1975 έως 31.10.1977 χρονικόν διάστημα και συντάξεως μερικής αναπηρίας, δια το από 1.11.1977 έως 31.10.1979 χρονικόν διάστημα. Ακολούθως, ούτος υπέβαλεν αίτησιν παρατάσεως του χρόνου συντάξεως μερικής αναπηρίας επί της οποίας η Δ/θμιος Υγειον. Επιτροπή, δια της 1714/30.11.1979 γνωματεύσεως της, απεφάνθη, τελικώς, ότι ούτος παρουσιάζει ελαφράν δυσκινησίαν δεξιού ώμου συνεπεία παλαιού εξαρθήματος τούτου, ενοχλήματα οσφυαλγίας άνευ κλινικών αντικειμενικών ευρημάτων και μετρίαν βαρυκοϊαν άμφω μετά ποσοστού ανατομοφυσιολογικής βλάβης 35%, εξ ου ποσοτόν 10% οφείλεται εις το ατύχημα της 9.4.1975, δια το από 9.10.1979 έως 8.10.1980 χρονικόν διάστημα. Εν συνεχεία, δια της αποφάσεως 30/426/1979 του Δ/ντού του

Περιφ. Υπ/τος Συντάξεων Αθηνών εκρίθη ότι ούτος ήτο ανάπηρος κατά την έννοιαν του άρθρου 28 παρ.2 εδ. γ' με προέχουσαν αιτίαν της αναπηρίας του τας κοινάς νόσους και ότι δεν δικαιούται συντάξεως, λόγω μη πραγματοποιήσεως των απαιτουμένων ημερών εργασίας, αίτησις δε θεραπείας απερρίφθη υπό της Τοπ. Διοικ. Επιτροπής. Τέλος, το δικάσαν δικαστήριον έκρινεν, εν όψει των ανωτέρω πραγματικών περιστατικών και ιδία της φύσεως των παθήσεων και του ποσοστού ανατομοφυσιολογικής βλάβης του προσφυγόντος, εν συνδυασμώ και προς την ηλικίαν του, ότι η κατά το χρονικό διάστημα από 9.10.1979 έως 8.10.1980 ασφαλιστική αναπηρία του (50%) έχει προέχουσαν αιτίαν τας παθήσεις εκ του επισυμβάντος εργατικού ατυχήματος, ως εκ τούτου δε, μη απαιτουμένης της συνδρομής ωρισμένου αριθμού ημερομισθίων, ούτος πρέπει να λάβη τας προβλεπομένας ασφαλιστικής παροχής δια την εν λόγω ασφαλιστικήν αναπηρίαν. Ούτως, όμως, έχουσα η αναιρεσιβαλλομένη απόφασις δεν αιτιολογείται προσηκόντως διότι αφ' ενός δεν παραθέτει συγκεκριμένα στοιχεία εν σχέσει προς την ικανότητα του αναιρεσιβλήτου δια την άσκησιν του προτέρου ή παρεμφερούς επαγγέλματος, αφ' ετέρου δε δεν περιέχει ειδικήν κρίσιν ως προς την προέχουσαν αιτίαν της ασφαλιστικής αναπηρίας, κατά τα εις την προηγουμένην σκέψιν. Συνεπώς, δια τους λόγους τούτους, βασίμως προβαλλομένους δια της υπό κρίσιν αιτήσεως, αναιρετέα αποβαίνει η προσβαλλόμενη απόφασις.